

315 628

Полтавська область
Миргородський район
Село Малі Сорочинці
Іванюк Микола Кирилович

Спогади про голод 1933 року

Полтавська область
Миргородський район
Село Малі Сорочинці
Іванюк Микола Кирилович
(пенсіонер, ветеран війни і праці
1924 року народження)

Було мені тоді 9 років але пам'ятаю добре бо сам був з голоду пухлий
Пам'ятаю як групи людей десь по 5 чоловік ходили по дворах з залізними
ковіньками, ширяли все підряд в хатах, в подвір'ях, кожний метр перевіряли

Моя сім'я була з самих бідних, батько був головою комбіву і в нас нешукали.

А в сусіда (Зінченко Свирид) була коняка, ну жив неважно, ніякий він не
був і середняк. І в нього робили обшук. Зерна не було так забрали все даже
миска борошна, квасоля в горшках, відходи які тримали для того щоб товкти в
ступі на отруби з яких варили суп, і те забрали, сухарі тощо.

По суті після обшуку людина залишалася без средств існування.

Через деякий час цей сусіда поїхав в місто Миргород щоб виміняти хліба
але обратно його коні привезли мертвим від голоду

З розповіді мешканця нашого села 1902 року народження Деркача Григорія
Дементовича

Сім'я Самка де було 6 дітей а всього 7 чоловік вимерла повністю а
одиноких вмерало багато.

А було що й живими закопували – розповідає Деркач Г.Д., який в той час
був бухгалтером кооперації в селі і поїхав в місто Миргород по продукти (тоді
давали службовцям – учителям, працівникам сільради, кооперації... муку та інші
продукти).

Проїжджаючи повз кладовище, що на окраїні Миргорода побачили велику
яму.

Пішли з підводчиком подивитися що там робиться і те що побачили стало моторошно.

Яма розміром десь 3 х5 м і глибиною до 3 м була закидана трупами десь 1м тільки недокидано до рівня поверхні землі.

Люди одіті в свитках і в самих сорочках, бо тоді рубашок не було в селли.

Придивилися, коли замітили ворухитись одна нога. Ну і рішили взнати чи жива людина. Коли перевернули чоловік великого росту розкрив очі.

Ми допомогли йому вибратися з ями, був непритомний але з трудом розповів що він з хутора десь кілометрів 17 од Миргорода. Йому дали трошки хліба і він розповів як сів відпочити, а його живим вкинули в яму, бо тоді за 1 людину підібрану і закопану давали 1 кг хліба

Далі, розповідає Деркач Т.Д., що в місті Миргороді на складах що біля станції були забиті склади борошном якого вистачилоб на весь район а люди падали як мухи

Частина людей знали про вопіющу несправедливість але говорили між собою нишком бо ночами забирали людей

Все зерно, даже посівний матеріали тоді вивезли

А весною привозили з міста незначну кількість посівного зерна якого і не вистачило засіяти всі поля

Розповідь коротенька, тому що більшість людей які знали детальніше вже вимерли і в голод і в війну і по старості.

5 січня 1989 року Підпис